

Hana Štefanová-scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly: Barbora Kultová, Lucie Fulínová, Adéla Lhotová a Anna Skalická
z Gymnázia Pierra de Coubertina

Vstup č. 1:

Hana Štefanová se narodila v roce 1932 v Krušných Horách.

Začátek školní docházky poznamenala 2. světová válka

Pamětník (03:24-03:27)

„Jsem nastoupila do 1. třídy...“

Pamětník (03:38-03:45)

*„a chodila jsem tam celkem jenom 14 dní a museli jsme se z pohraničí
vystěhovat.“*

Vstup č. 2:

Rodina se tedy přestěhovala do Heřmaniček na vlakovou stanici, kde
tatínek pracoval jako přednosta stanice.

Na konci války se chtěla malá Hanka spolu s ostatními dětmi zapojit
do odstraňování německých nápisů.

Pamětník (05:26-05:36)

„Strhávali jsme jízdní řády, což byla pěkná pitomost.“

Vstup č. 3:

V posledních dnech války prožila nepředstavitelnou událost.

Pamětník (10:20-10:26)

„Všechny matky s námi dětma jsme utíkaly do lesa a tam jsme se schovaly.“

Pamětník (10:38-48)

„Němci tam postavili kulomet. Chvilku bylo ticho, ale bohužel jeden ten revolucionář...“

Pamětník (10:55-11:15)

„proti nim vystřelil a v tu ránu začali ty Němci pálit tím kulometem proti lesu. A tam byla louka. No a samozřejmě mámy a my děti jsme letěly proti těm kulometům.“

Naštěstí si vojáci uvědomili, že jde o matky s dětmi a přestali střílet.

Vstup č. 4:

Když skončila válka rozhodla se po smrti Edvarda Beneše zúčastnit jeho pohřbu.

Pamětník 17:42-44

No jistě. „To byl neskutečnej průvod.“

Vstup č. 5:

Po válce vystudovala Hana Štefanová gymnázium v Benešově.

Na vysokou školu se nedostala, a tak si udělala zdravotnický kurz. Půl roku pracovala v táborské nemocnici. Poté si doplnila vzdělání a stala se z ní učitelka.

Při vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa 21. srpna 1968 se vracela se svojí rodinou z dovolené v Jugoslávii.

Pamětník (30:49-31:07)

„Na hranicích jsme nepotkali ani nohu. Naši vojáci, kteří tam byli, říkali: „Co vás to napadlo, vracet se?“ My jsme řekli: „Neznám cizinu, mám malý děti.“

Vstup č. 6:

Přestože vývoj politické situace sledovala jen z povzdálí, zapůsobilo na ni sebeupálení Jana Palacha v roce 1969. Na jeho čin má dvojí názor. *Pamětník (50:26-50:37)*

„Z hlediska mámy určitě ne, z hlediska jeho zřejmě, ale myslím, že byla škoda jeho života.“

Vstup č. 7:

Až do důchodu pracovala Hana Štefanová jako ředitelka školy v Kosově Hoře. Nyní ráda tráví čas se svojí rodinou. Nikdy nevynechá své denní čtení a také si našla zálibu v módě.

Pamětník (40:03-21)

„Celkem se mi všechno zadařilo, dá se říct. Děti jsou spokojený, vnoučata, pravnoučata, všechno. A hlavně jsou v pořádku. Co by moh' člověk víc chtít od života?“